

Sygn. akt IV Ka 1400/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Prezes Maciej Strączyński

Protokolant: Aleksandra Radzimirska

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Kamila Zalewskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2022 r.

sprawy **T. C.**

oskarżonego z art. 218 § 1a kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 6 czerwca 2022 r., sygn. akt V K 1027/20

utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

SSO Maciej Strączyński

UZASADNIENIE WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1400/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 6 czerwca 2022 r.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# obrońca		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie	

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu				
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie (ewentualny)	#	zmiana (główny)		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		T. C.	Karalność oskarżonego	Karta karna	701-703
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące					

podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	Karta karna	Art. 424 § 1 pkt 1 kpk nie przewiduje wyjaśniania w uzasadnieniu powodów uznania dowodu.	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Obraza prawa materialnego, tj. art. 218 § 1a kk polegająca na jego błędnej wykładni, poprzez przyjęcie, iż sam fakt braku wyплаты świadczeń pracowniczych na rzecz pokrzywdzonych bez ustalenia przyczyny tego zaniechania oraz wystąpienie po stronie sprawcy	# niezasadny	

	<p>czynu złej woli jest wystarczający do przypisania sprawstwa.</p>		
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Art. 218 § 1a kk określa, że karze podlega ten, kto wykonując czynności z zakresu prawa pracy, złośliwie lub uporczywie narusza prawa pracownika wynikające ze stosunku pracy. „Złośliwie lub uporczywie”, a nie „złośliwie i uporczywie”. Oznacza to, że jeśli naruszanie przepisów prawa pracy ma charakter uporczywy, to nie musi należeć do znamion przestępstwa okoliczność, że sprawca czyni to ze złej woli skierowanej przeciwko pracownikowi. „Złośliwie” oznacza: bez uzasadnionego powodu, ze złej</p>			

woli, szczególnie
po to tylko,
aby zaszkodzić
pracownikowi,
aby mu
dokuczyć.

„Uporczywie”
oznacza: przez
określony,
znaczący czas
albo
wielokrotnie.

Przedmiotem
przestępstwa
zarzucanego i
przypisanego J.
C. było
niewypłacanie
pracownikom
wynagrodzenia
za pracę.

Wypłacanie
wynagrodzenia
za pracę jest
dla pracodawcy
obowiązkiem
absolutnie
kluczowym,
wręcz
podstawowym.

Pracownik nie
pracuje dla
przyjemności,
ale po to,
aby otrzymać
wynagrodzenie
za pracę, które
umożliwia mu
utrzymanie się.

Każde
niewypłacenie
wynagrodzenia,
każde
opóźnienie w
tym względzie,
nawet
kilkudniowe,
powodować
może dla

pracownika
olbrzymie skutki
życiowe.

Pracownik nie
ma środków do
życia, może nie
mieć pieniędzy
na opłacanie
okresowych
świadczeń (opłat
za mieszkanie,
rat kredytów
itp.), a
kredytodawca
czy też firmy
świadczące
usługi z ogólnie
rozumianego
zakresu
mieszkaniowego
nie będą
przyjmowały
usprawiedliwień,
że pracodawca
nie wypłacił
pracownikowi
wynagrodzenia.

Skutki w postaci
choćby kar
umownych za
opóźnienia czy
zerwania umowy
kredytowej
spadną wtedy na
pokrzywdzonego
pracownika, a
nie na
niesolidnego
pracodawcę.

Dlatego czyn
polegający na
niewypłaceniu
wynagrodzenia
za pracę musi
być ścigany
szczególnie
konsekwentnie,
a osoba
prowadząca
jakąkolwiek

działalność musi
wiedzieć, że
wypłacanie
wynagrodzenia
pracownikom
ma
pierwszeństwo
przed
jakimkolwiek
innymi
obowiązkami o
charakterze
finansowym. A
ma takie
pierwszeństwo,
bo o tym stanowi
prawo.

Zostało
ustalone, że
T. C. był
osobą faktycznie
wykonująca
obowiązki
pracodawcy,
gdyż jego żona
była tylko
figurantem jako
właściciel firmy
(prowadzenie
firmy dla pozoru
pod nazwiskiem
żony też na
aprobatę nie
zasługuje) i
ta okoliczność
kwestionowana
nie jest. Nie jest
też
kwestionowany
fakt, że
oskarżony
opisanych w
wyroku
należności nie
zapłacił
pracownikom w
terminie, bo
tego nikt nie
kwestionował.

Natomiast ewentualna niewypłacalność firmy jest problemem osoby ją prowadzącej, a nie pracownika.

Jeżeli więc pracodawca nie wypłaca pracownikowi należności w postaci wynagrodzenia za pracę w taki sposób i przez taki czas, że może to wywołać poważne skutki dla pracownika, czyni to uporczywie. Tak zaś było, bo okresy niewypłacania wynagrodzeń przez T. C. szły w miesiące, nie chodziło o kilku- czy kilkunastodniowe opóźnienia, a to już bezpośrednio wpływało na warunki życia pracowników.

Natomiast złośliwość w niniejszym przypadku sprowadzała się do tego, że oskarżony wiedząc, iż w pierwszej kolejności ma obowiązek wypłacić

wynagrodzenie
pracownikom,
gdyż tak stanowi
prawo, do
obowiązku tego
się nie stosował.
Jednocześnie z
dowodów
wynika, że
pewne środki
finansowe jego
firma posiadała,
ponieważ
prowadziła
czynności
związane z
dokonywaniem
wydatków.

Oskarżony po
prostu
ewidentnie
zakładał, że
płacenie
wynagrodzenia
pracownikom
jest mniej
ważne, gdyż jeśli
im nie zapłaci
albo zapłaci z
opóźnieniem, to
nie mają oni
możliwości temu
przeciwdziałać,
natomiast
niezrealizowanie
innych
należności, np.
za zakupy,
wstrzymałoby
działanie firmy.
Nie pierwszy
raz zresztą tak
postępował,
gdyż obok
innych czynów
zabronionych, za
które
niejednokrotnie
był już karany

sądownie, T. C. był też karany za przestępstwa oraz wykroczenia przeciwko prawom pracowników, zatem wymagania prawne w tym zakresie są mu doskonale znane.

Oczywiste jest, że pracodawca, który nie wypłaca pracownikom w terminie wynagrodzenia za pracę, nie ma zwyczaju przyznawać, że robił to złośliwie, bo do złośliwości nie przyznaje się przed Sądem nikt. Zawsze usprawiedliwia się bardzo ważnymi okolicznościami zupełnie od siebie niezależnymi.

Rzecz Sądu jest ocenić, czy w istocie są to okoliczności na tyle ważne, że niewypłacanie wynagrodzeń pracownikom uznać trzeba za niezawinione.

Jednak oskarżony wyjaśnił w tym

zakresie
niewiele, bo w
toku
dochodzenia
składania
wyjaśnień
odmówił, na
rozprawie zaś
powiedział tylko
kilka zdań. Poza
enigmatycznymi
słowami „wynika
to ze złej
kondycji
finansowej firmy
oraz błędów.
Pracownicy
firmy zawyżyli
wielokrotnie
wartość podatku
VAT, co
spowodowało
brak
wypłacalności
tej firmy” nie
więcej nie
odnosiło się do
sytuacji firmy,
która mogłaby
usprawiedliwiać
niewypłacenie
należności.
Oskarżony
zresztą na
pierwszej
rozprawie
oświadczył, że
dwaj
pokrzywdzeni
nie byli
pracownikami
jego firmy i że
złożył
zawiadomienie o
złożeniu przez
nich fałszywych
zeznań, ale
potem przestał
stawiać się na
rozprawy i nie

złożył już sądowi
nic, nawet
własnego pisma.
Trudno więc
uznać, że
cokolwiek
wykazał.

Postępowanie
oskarżonego co
do
pokrzywdzonych
trzeba więc
ocenić jako
złośliwe. T. C.
nie chodziło
wprawdzie o
celowe
zaszkodzenie
pracownikom,
nie to było
jego zamiarem,
ale świadomie
wykorzystywał
on fakt, że
pracownik jest w
umowie o pracę
stroną słabszą.
Wiedział, że
pracownicy nie
są w stanie
natychmiast
zareagować, jeśli
naruszy się ich
prawa. Nie
wymuszają
skutecznie
wypłaty
wynagrodzenia
zapowiedzią
odejścia z pracy.
Inny podmiot,
np. kontrahent,
mógłby zaś
zaprzestać
współpracy.

Wyjaśnianie
przed Sądem,
że firma była

<p>niewypłacalna, może nastąpić wtedy, gdy jednocześnie uprawniona osoba złoży wniosek o upadłość firmy. Firma niewypłacalna do tego stopnia, że nie jest w stanie płacić wynagrodzeń pracownikom oraz należności publicznoprawnych powinna bowiem upaść. Złożenie wniosku o upadłość być może stanowiłoby podstawę do rozważania, czy niewypłacanie wynagrodzeń nie było spowodowane niewypłacalnością firmy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
	<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>	

	Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Zarzut powyższy nie doprowadził Sądu Okręgowego do wniosku, że czyn przypisany oskarżonemu nie spełnia znamion art. 218 § 1a kk i że przypisując oskarżonemu ten czyn, Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego. Znamiona tego czynu, jak wynika z powyższej oceny, spełnione zostały. Nie ma więc podstaw do zmiany wyroku, a do uchylenia wyroku zarzut obrazy prawa w zakresie kwalifikacji czynu prowadzić nie mógł, gdyż w żadnej sytuacji nie może on spowodować konieczności powtórzenia przewodu sądowego w całości.</p>		

Lp.	Zarzut		
2	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. obraza art. 410 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez ustalenie podstawy wyroku w oparciu o nieznane dowody, których oceny nie przedstawiono w pisemnym uzasadnieniu wyroku.</p>	# niezasadny	
	<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Analiza zarzutu prowadzi do wniosku, że obrońca został wprowadzony w błąd treścią rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz</p>			

sposobu ich
wypełniania (Dz.
U. z 2019
r. poz. 2349).
Obrońca zarzuca
mianowicie
Sądowi I
instancji, że
całkowicie
pomiął tę część
uzasadnienia, w
której powinien
wskazać dowody
będące
podstawą przy
ustalaniu stanu
faktycznego. Nie
jest to prawdą,
gdyż Sąd
Rejonowy
wskazał dowody,
na których się
oparł. Przywołał
je w dziale
1.1 uzasadnienia
w odpowiednich
rubrykach
(wskazujących
dowód i kartę,
na której się
dowód mieści).
Sąd Rejonowy
nie wydał zatem
wyroku w
oparciu o
dowody
nieznane, bo
w uzasadnieniu
wyroku wskazał,
że to na
tych oparł się
dowodach i
stąd są one
znane Sądowi
Okręgowemu.
Dowody te
powinny być
znane również
skarżącemu,
skoro zapoznał

się z
uzasadnieniem.

Art. 424 § 1 pkt
1 kpk stanowi
natomiast jasno,
że w
uzasadnieniu
zamieszcza się
zwięźle
wskazanie, jakie
fakty sąd uznał
za udowodnione
lub
nieudowodnione,
na jakich w
tej mierze oparł
się dowodach
i dlaczego nie
uznał dowodów
przeciwnych.

Ustawa nie
przewiduje
natomiast, aby
w uzasadnieniu
wyjaśniano,
dlaczego sąd
uznał za
wiarygodne te
dowody, na
których się
oparł. Tego zaś
domaga się
skarżący.

W postępowaniu
karnym
świadczenie,
składając
zeznania, mają
obowiązek
mówić prawdę
pod groźbą
odpowiedzialności
karnej,
protokoły
czynności
procesowych
muszą być
sporządzane

rzetelnie pod
groźbą
odpowiedzialności
karnej za
poświadczenie
nieprawdy w
dokumencie,
fałszowanie
dowodów i
wymuszanie
zeznań
podlegają
również karze
na mocy
odpowiednich
przepisów,
czynności
dochodzeniowe
muszą być
wykonywane w
sposób
prawidłowy i
rzetelny pod
groźbą
odpowiedzialności
karnej
funkcjonariusza
publicznego za
niedopełnienie
obowiązków
służbowych, a
biegły
odpowiada
karnie za
wydanie
fałszywej opinii.
Prawną regułą
musi więc być,
że dowody
przedstawione
sądowi są
prawdziwe,
natomiast
sytuacja, w
której dowód
nie zasługuje
na wiarę, w
szczególności
zeznania są
nieprawdziwe, a

inne dowody sfalszowane, jest wyjątkiem. Ustawodawca miał więc prawo założyć, że postępowania karne prowadzone będą bez popełniania w ich trakcie przestępstw przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Dlatego zobowiązał sądy do wyjaśniania w uzasadnieniu tylko tego, dlaczego jakichś dowodów, przeprowadzanych przecież pod rygorem odpowiedzialności karnej za ich sfalszowanie, mimo to nie uznały za prawdziwe. Nie zobowiązał ich zaś do wyjaśniania w uzasadnieniu, dlaczego uznały te dowody, które uznały.

Sąd Rejonowy słusznie więc stwierdził, że formularz uzasadnienia ustalony rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28

listopada 2019
r. w sprawie
wzorów
formularzy
uzasadnień
wyroków oraz
sposobu ich
wypełniania jest
niezgodny z
treścią art. 424
§ 1 pkt 1 kpk.
Rozporządzenie
Ministra
przewiduje
bowiem
umieszczenie w
uzasadnieniu
wyroku sądu I
instancji punktu
2.1. „Dowody
będące
podstawą
ustalenia faktów
– zwięzłe o
powodach
uznania
dowodologiczną
treść zawiera
formularz
uzasadnienia
sądu
odwoławczego w
pkt. 2.2.1),
podczas gdy
przepis ustawy
nie przewiduje,
aby w
uzasadnieniu
wyroku Sąd
wyjaśniał
przyczyny
uznania
dowodów, które
były podstawą
ustalenia
faktów. Ma
obowiązek
dowody te tylko
wskazać, a
wyjaśnić ma,

dlatego nie
uznał dowodów
przeciwnych.
Minister
Sprawiedliwości
nie jest
uprawniony do
zmieniania
swoim
rozporządzeniem
treści art. 424 §
1 pkt 1 kpk, a
umieszczenie w
rozporządzeniu
zapisu
ewidentnie
niezgodnego z
treścią ustawy
nie wywołuje
skutków
prawnych. Nie
można też
wywodzić, że
ustawa „nie
zakazuje”
Ministrowi
Sprawiedliwości
zobowiązać sądu
do czegoś więcej
niż to, do czego
zobowiązuje sąd
ustawa,
ponieważ
zgodnie z art.
178 ust. 1
Konstytucji RP
sędziowie są
w sprawowaniu
urzędu
niezawisli i
podlegają tylko
ustawom.
Obowiązków
sędziów i sądów
związanych z
orzekaniem nie
wolno więc
określać
rozporządzeniem.
Jeśli

ustawodawca
jakiegoś
obowiązku na
sądy nie nałożył,
to uczynił to
celowo, a nie
po to, aby
obowiązek taki
nakładał
rozporządzeniem
przedstawiciel
władzy
wykonawczej.

Przywołany
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
28 maja 1992 r.
(II AKr 139/92)
wydany został
na podstawie
poprzedniego
kodeksu
postępowania
karnego, a więc
przepisów
postępowania,
które nie
obowiązują od
1 września 1998
r. Nie można
go więc odnosić
do obecnego
stanu prawnego,
ponieważ
przepisy o
sporządzaniu
uzasadnień
wyroków brzmią
w obecnym
kodeksie inaczej
niż przed 1998 r.

Przywoływane
przez skarżącego
liczne dalsze
poglądy
przedstawicieli
doktryny i

judykatury pochodzą z lat 2000-2007, a więc z czasów, kiedy sądy odwoławcze, orzekając w innym stanie prawnym, zdecydowanie nadużywały instytucji uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, w szczególności szermując w licznych sprawach nieostrym argumentem-wytrychem, że „uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymogom art. 424 kpk”. Setki tysięcy procesów odbywały się ponownie dlatego tylko, że sądy odwoławcze krytykowały same uzasadnienia wyroków, uchylając się często od jakiegokolwiek oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zareagował na to w końcu ustawodawca,

wprowadzając
wprost w
ustawie zakaz
uchylania
wyroku z
powodu
niedomogów
uzasadnienia i
określając, że
uchylenie może
nastąpić tylko
w przypadku
konieczności
powtórzenia
przewodu
sądowego w
całości (art. 437
§ 2 kpk
zdanie drugie).
Sąd zaś podlega,
o czym już
wspomniano,
tylko przepisom
ustawy, a nie
poglądom
przedstawicieli
doktryny,
zwłaszcza sprzed
kilkunastu lat, a
więc z okresu
przed poważną i
zasadną zmianą
procedury
karnej dotyczącą
postępowania
odwoławczego.

Skupiając się na
zarzucie
niewskazania
dowodów,
skarżący nie
posunął się
dalej, a
mianowicie nie
odniósł się do
dowodów
wskazanych w
uzasadnieniu i
nie postawił

<p>Sądowi Rejonowemu zarzutu, że niesłusznie dowodom tym dał wiarę. A dał, bo w oparciu o te dowody ustalił stan faktyczny, przywołał je i co do żadnego nie wskazał, że go w jakimkolwiek zakresie nie uznał. Sąd Okręgowy nie ma więc podstawy do uznania, że autor apelacji ocenie dowodów cokolwiek zarzuca, tzn. że kwestionuje słuszność uznania dowodów wskazanych w części 1.1 uzasadnienia za wiarygodne. Bo w istocie tego w apelacji nie uczynił. A zatem stwierdzenie, że nie nastąpiła obraza art. 410 kpk ani art. 424 kpk, wyczerpuje argumentację w odniesieniu do powyższego zarzutu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
	<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i</p>	<p># niezasadny</p>	

	uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.		
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Aby spowodować zmianę zaskarżonego wyroku, skarżący musiałby wykazać nieprawidłowość oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy. Nie zrobił tego, bo nie tak ukierunkował zarzut i w ogóle kwestionowania dowodów nie dokonał. Zarzut – skądinąd niesłuszny – postawił tylko uzasadnieniu wyroku, a taki zarzut nie może, zgodnie ze wskazanym wyżej przepisem, spowodować uchylenia</p>			

<p>wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, bo zakazał tego ustawodawca.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Nie było.</p>	
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Całość wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Nietrafność obu zarzutów skutkować musiała uznaniem za niezasadną całość</p>	

apelacji, a więc utrzymanie wyroku w mocy. Orzeczenie o karze zaskarżone nie było, apelacja skierowana była przeciwko orzeczeniu o winie. Wypada więc jedynie zauważyć, że kara jest łagodna jak na osobę niejednokrotnie już karaną, i to za przestępstwa podobne, a przy tym Sąd Rejonowy w istocie nie nałożył na oskarżonego żadnych obowiązków, wykorzystując w tym celu formalnie przepis o podaniu wyroku do publicznej wiadomości na tablicy ogłoszeniowej sądu. W istocie nie jest to dla oskarżonego żadną sankcją i posłużyło za pretekst do nienałożenia na niego żadnego obowiązku.

5.2. Zmiana wyroku sądu

<i>pierwszej instancji</i>		
Nie miała miejsca.		
<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
Nie miało miejsca.		
<i>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Nie było.		
<i>6. Koszty Procesu</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
tiret drugie	Orzeczenie o kosztach i opłacie wynika z faktu oddalenia apelacji i znajduje oparcie w treści art. 636 § 1 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.	
<i>7. PODPIS</i>		

SSO Maciej Strączyński	
------------------------	--

ZAŁĄCZNIK DO UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie (ewentualny)	#	zmiana (główny)